

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Велико Търново, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ Въззивно гражданско дело № 20224000500216 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, пр. последно и сл. от ГПК, във връзка с чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

С Решение № 113/ 05.04.2022 г., постановено по гр.д. № 486/ 2021 г. по описа на Русенския Окръжен съд, състав на съда е ОСЪДИЛ ответника Прокуратура на РБ да плати на ищеца Ц. С. Ц., ЕГН *****, от гр. Русе, сумите: 15 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди; 5 178 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващо се в размера на нетния доход, от който е бил лишен в период от 6 /шест/ месеца, през който е бил отстранен от длъжност; 951,22 лева, представляваща сумата, с която е получено в по-малък размер обезщетение за безработица вследствие на дисциплинарното уволнение, в резултат на незаконно повдигнато обвинение, по което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване исковата молба – 26.07.2021 г. до окончателното им изплащане, както и сумата 863 лева, представляваща

разноски в производството, съразмерно с уважената част от исковете; ОТХВЪРЛИЛ е, като неоснователни и недоказани, исковите претенции, както следва: за обезщетение за неимуществени вреди за горницата над 15 000 лева до претендираната сума от 35 000 лева, или за разликата от 20 000 лева; за обезщетение за имуществени вреди: за заплащане на сумата 2 400 лева, представляваща заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в досъдебното производство; за заплащане на сумата 600 лева, представляваща разходи за психолог и лекарства; за заплащане на сумата 422,72 лева, представляваща пропуснатата полза, равняваща се на размера на законната лихва върху платената от него парична гаранция в размер на 2 000 лева за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г.; за заплащане на сумата 39 966,42 лева, представляваща разликата във възнаграждението на ищеца за последните пет години, т.е. от 01.07.2016 г. до 27.07.2021 г. – датата на подаване исквата молба; акцесорният иск за мораторна лихва върху всички обезщетение за периода от 05.08.2016 г. до 25.07.2021 г., както и искането за разноски над 863 лева.

Недоволен от постановеното Решение в следните негови отхвърлителни части: в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 2 400 лева, представляваща заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в досъдебното производство; в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 422,72 лева, представляваща пропуснатата полза, равняваща се на размера на законната лихва върху платената от него парична гаранция в размер на 2 000 лева за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г.; в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 39 966,42 лева, представляваща разликата във възнаграждението на ищеца, получавано преди напускане на системата на МВР и получаваното след това; в частта, с която е отхвърлен акцесорния иск за забава върху всички обезщетения за периода 05.08.2016 г. – 25.07.2021 г., ищецът Ц. С. Ц., ЕГН *****, от гр. Русе, чрез пълномощника си адвокат Ю. М. от АК – гр. Велико Търново, е подал въззивна жалба. Оплакването е за неправилност на съдебния акт, в обжалваните части. Навеждат се доводи за нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необоснованост, като са изложени съображения в подкрепа на доводите. Иска се от въззивния съд да

отмени решението, в обжалваните части и да постанови друго, с което да уважи исквете, и присъди на жалбоподателя направените разноски.

В законно-определения срок, редовно уведомена, насрещната страна е подала отговор на въззивната жалба. В него е изразено становище за неоснователност на жалбата, като са изложени доводи в тази насока. Иска се от въззивния съд да остави без уважение жалбата и да потвърди обжалваното с нея Решение.

Срещу решението в неговите осъдителни части, с които съдът е осъдил ответника Прокуратура на РБ да заплати на ищеца Ц. С. Ц.: сумата 15 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди; сумите 5 178 лева и 951,22 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди – в резултат на незаконно повдигнато обвинение на ищеца, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване исквата молба – 26.07.2021 г., до окончателното им изплащане, както и в частта за разноските за сумата 863 лева, ответникът Прокуратура на РБ е подал въззивна жалба. оплакването е за неправилност на съдебния акт, в обжалваните части. Навеждат се доводи за нарушение на материалния закон и необоснованост, като са изложени съображения в подкрепа на доводите. Иска се от въззивния съд да отмени решението, в обжалваните части.

В законно-определения срок, редовно уведомена, насрещната страна не е подала отговор.

Въззивният съд като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и провери правилността на съдебния акт, в обжалваните части, намира за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, от легитимирани страни, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване и са процесуално допустими, поради което следва да се разгледат по същество.

Пред Русенския Окръжен съд е подадена искова молба, с вх. № 4753/26.07.2021 г., от ищеца Ц. С. Ц., ЕГН *****, от гр. Русе, чрез пълномощника адвокат Ю. М. от АК – гр. Велико Търново, срещу ответника Прокуратура на РБ, с правно основание – чл. 4, във връзка с чл. 2, ал. 1, т. 3 и чл. 26 от ЗОДОВ и цена – 82 148,43 лева. В исквата молба ищецът твърди, че с Постановление от 22.02.2012 г. и Постановление от 07.03.2013 г., в качеството си на младши контролор към Пътна полиция – гр. Русе, е бил

привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/ 2011 г. по описа на СГП за престъпления по чл. 302, т. 2 и т. 1, ал. 2, вр. чл. 301, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК и по чл. 387, ал. 1, пр. 2, ал. 1 от НК и по отношение на него е била взета мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2 000 лева, възстановена на ищеца на 19.03.2014 г. С Постановление от 31.01.2014 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/ 2011 г. по описа на СГП за престъпление по чл. 301, ал. 1, пр. 2, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК. Срещу ищеца е бил изготвен обвинителен акт на 09.01.2015 г., внесен в съда, въз основа на който е било образувано наказателно производство, приключило с Постановление за прекратяване на наказателното производство от Прокуратурата, като основанията за прекратяването е било изменено с Определение на Великотърновския Апелативен съд от 05.08.2016 г., което е окончателно.

Наказателното производство е провокирало образуването на дисциплинарно производство срещу ищеца и отстраняването му от работа за срок от шест месеца, на основание Заповед № 697/ 23.02.2012 г. на Директора на ОД МВР – гр. Русе, като дисциплинарното производство приключило с уволняване на ищеца от работа със Заповед № 3631/ 21.08.2012 г.

Ищецът твърди, че е останал без работа и средства, простил се с плановите си за кариерно израстване и развитие, а също така с очакванията да получи обезщетение за работата си в МВР. Чувството за безизходица и възможността да бъде осъден се отразили първо на съня на ищеца – започнал да взема сънотворни препарати, а след това и на емоционалната му устойчивост – започнал да изпитва постоянно безпокойство и се затворил в себе си. Тези преживявания на ищеца се отразили, както на отношенията в семейството му – отчуждил се от дъщеря си и съпругата си, така и на отношенията с приятели и роднини – ограничил контактите си с тях. Публикациите в пресата способствали за ограничаване на контактите на ищеца с близки, приятели и съседи, които също започнали да странят от него. Здравословното състояние на ищеца се влошило, освен сънотворни вземал и транквиланти за борба с постоянното чувство на страх, безпокойство и безизходица, появили се загуба на слух с едното ухо, шум, болки и главоболие. Тези негативни преживявания представляват причинени на ищеца неимуществени вреди, които същият оценява на сумата 35 000 лева. Ищецът претендира и обезщетение за причинени му имуществени вреди, както

следва: сумата 2 400 лева, представляваща заплатен адвокатски хонорар на адвокат Л. П. от АК – гр. Русе за защита по образуваното срещу ищеца наказателно производство; сумата 600 лева, представляваща заплатени средства за посещения и консултации при психолог и лекарства; сумата 422,72 лева, представляваща пропуснатата полза в размер на законната лихва за задържане на внесената парична гаранция без основание; сумата 5 178 лева, представляваща лишаването от доход в продължение на шест месеца, през който период ищецът е бил отстранен от работа в МВР; сумата 951,28 лева, представляваща разликата в среднодневното обезщетение за девет месеца между сумите 25,78 лева и 20,73 лева; сумата 39 996,42 лева, представляваща разликата в получаването след напускане на системата на МВР възнаграждение през последните 5 години. Искането е да бъде осъдена Прокуратурата на РБ да заплати на ищеца обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 35 000 лева и обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди общо в размер на 47 148,43 лева, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 05.08.2016 г. до окончателното им изплащане. Претендират се разноси.

Пред Русенския Окръжен съд е образувано гр.д. № 486/ 2021 г. по описа на съда.

С допълнително уточнение на исковата молба, вх. № 7583/ 09.11.2021 г., ищецът е посочил, че правното основание на исковите претенции е разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. В о.с.з. на 16.12.2020 г. процесуалният представител на ищеца – адвокат М. е заявила, че поддържа исковите претенции. В пледоарията си по съществото на делото адвокат М. е поискала от съда да уважи исковите.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил частично допустимостта и изцяло основателността на исковите, като е направил възражение за изтекла погасителна давност на акцесорния иск за мораторна лихва върху главниците до 26.07.2018 г.

От фактическа страна се установява следното:

С исковата молба са представени писмени доказателства, които са приети от съда, който служебно е изискал писмени доказателства и ги е приобщил към делото.

От служебно изисканите и приложени: ч.н.д. № 604/ 2015 г. и ч.н.д. №

263/ 2016 г. по описа на Русенския Окръжен съд; в.ч.н.д. № 212/ 2016 г. по описа на Великотърновския Апелативен съд се установява, че ДП – следствено дело № 20-П/ 2011 г. по описа на отдел „Следствен“ на СГП /по пр.преписка № 4-2846/ 2011 г./, е било образувано срещу неизвестни длъжностни лица – служители от състава на МВР, за престъпление по чл. 302, т. 1, пр. последно и т. 2, във връзка с чл. 301, ал. 1, пр. 1 и пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. С Постановление от 22.02.2012 г. ищецът е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 302, т. 2 и т. 1, алт. 2, във връзка с чл. 301, ал.3, пр. 1 вр. с ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и за престъпление по чл. 387, ал. 1, пр. 2, алт. 1-ва от НК, като впоследствие обвинението е било изменено и ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. Обвинителният акт е бил внесен в съда, като на 16.01.2015 г. е било образувано н.о.х.д. № 20/ 2015 г. по описа на Русенския Окръжен съд. С Определение от 15.04.2015 г., постановено в открито съдебно заседание, съдът е прекратил съдебното производство и е върнал делото на СГП за отстраняване на допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила. С Определение № 533/ 11.12.2015 г., постановено по ч.н.д. № 604/ 2015 г. по описа на Русенския Окръжен съд, състав на съда се е произнесъл по молба – искане, с правно основание чл. 368, ал. 1 от НПК, като е уважил молбата и е върнал ДП на СГП с указания. С Постановление за прекратяване на наказателното производство от 29.03.2016 г. на СГП, наказателното производство срещу ищеца е прекратено, на основание чл. 369, вр. чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК – поради недоказаност на обвинението, което е било изменено, по жалба на ищеца, от Великотърновския Апелативен съд с Определение № 47/ 05.08.2016 г., постановено по в.ч.н.д. № 212/ 2016 г. по описа на съда, на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК – поради неизвършване на деянието, като определението е окончателно.

По искане на ищеца съдът е допуснал извършването на съдебно – икономическа експертиза /СИЕ/, като вещото лице Р. М. Д. е отговорило на поставените задачи. В о.с.з. на 28.02.2022 г. ответникът Прокуратура на РБ е оспорил заключението, но не е поискал изготвянето на допълнително или ново такова, като съдът е приел заключението на вещото лице.

По делото са били разпитани трима свидетели.

С оглед на тази фактическа обстановка въззивният съд достига до следните правни изводи:

Обжалваното Решение е валидно и допустимо.

За да бъдат уважени исковите претенции за обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, следва да се установи наличието на предпоставките на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, а именно: незаконосъобразно обвинение от страна на ответника Прокуратура на РБ, настъпили вследствие на това вреди и причинна връзка между незаконосъобразното обвинение и вредите.

От събраните доказателства по делото се установява, че на ищеца му е било повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като наказателното производство срещу него е било прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК – тъй като деянието не е било извършено, поради което въззивният съд приема наличието на първата от предпоставките на отговорността.

Спорно между страните е обстоятелството дали в резултат на незаконосъобразно повдигнатото от Прокуратура на РБ обвинение, на ищеца са причинени вреди, както неимуществени, така и имуществени.

Относно неимуществените вреди:

С исковата молба са представени публикации в пресата, които обстойно отразяват образуваното наказателно производство срещу служители на МВР в гр. Русе, като в част от тях ищецът е назован със собственото му име – Ц.. На съдия – докладчика по делото също така му е известно за случая от ефирните медии, които широко го разпространиха, включително и от изявления по тях на тогавашния министър на вътрешните работи Ц. Ц. относно образуваното досъдебно производство и дисциплинарните санкции, които ще бъдат предприети спрямо обвиняемите полицаи. Тази широка медийна разгласа на случая безспорно се е отразила негативно на ищеца в отношенията между него и роднини, приятели, познати и съседи, които са научили за повдигнатото срещу него обвинение, изменяйки предишното си отношение към него, което обстоятелство се установява от свидетелските показания. Свидетелката А. Я. Ц.а – съпруга на ищеца заявява, че приятелите им се отдръпнали от тях и престанали да общуват, а тя била подпитвана на

работата дали изнесеното в медиите е вярно, защото инициалите „Ц.Ц.“ съвпадат с имената на съпруга й. Това обстоятелство се потвърждава и от показанията на свидетеля С. С. К. – колега на ищеца, който заявява, че чел в медиите за обвинението и че част от приятелите на ищеца – той покрай свидетеля имал много приятели, си променили отношението спрямо ищеца, а други – не. Въззивният съд кредитира показанията на свидетелите, независимо от тяхната заинтересованост, поради липсата на противоречие в тях и поради съответствията им с логиката – логично е отръпването на част от познатите на ищеца, с оглед широката медийна разгласа на случая. Негативните преживявания на ищеца във връзка с това обстоятелство представляват причинени му неимуществени вреди, които подлежат на обезщетение.

По делото са налице писмени доказателства, че във връзка с повдигнатото обвинение на ищеца, срещу него е било образувано дисциплинарно производство, същият е бил отстранен за шест месеца от работа и впоследствие – уволнен. Тези обстоятелства също са свързани с негативни преживявания на ищеца. Това се установява от свидетелските показания. Свидетелката А. Я. Ц.а – негова съпруга заявява, че от един уравновесен, спокоен и контактен човек ищецът се превърнал в затворен човек, станал раздразнителен и избухлив, не можел да спи, имал главоболие от високото кръвно, отчуждил се от съпругата си и дъщеря си. Поради липсата на доходи и влошеното финансово състояние се наложило да се преместят при родителите на съпругата и да живеят заедно с тях. Свидетелите С. С. К. и Н. П. К. – колеги на ищеца, заявяват че ищецът се отдръпнал и затворил в себе си. Според свидетелите ищецът трудно си намерил работа – свидетелят К. посочва, че това станало на четвъртата година, а свидетелката Ц.а твърди, че това станало през 2015 г., докато в обстоятелствената част на исковата молба е посочено, че при започване на работа в „ЕВРО ПЕТРОЛ 1“ ЕООД през 2013 г. ищецът започнал да получава трудово възнаграждение в размер на $\frac{1}{2}$ от получаваното в системата на МВР, поради което въззивният съд приема, че след изтичане на 9 месеца, през които ищецът е бил регистриран като безработен, той е започнал да работи. Тези негативни преживявания на ищеца представляват неимуществени вреди, които следва да бъдат обезщетени.

Съгласно изисканата от съда справка за съдимост, ищецът не е

осъждан и образуваното срещу него наказателно производство, с потенциалната възможност да бъде осъден, са свързани безспорно с притеснения от едно евентуално осъждане, които представляват също неимуществени вреди.

По изложените съображения въззивният съд намира, че на ищеца са били причинени неимуществени вреди, представляващи негативни изживявания, свързани с воденото срещу него наказателно производство, което е продължило общо от 22.02.2012 г., когато на ищеца е било повдигнато обвинение, до 05.08.2016 г., когато е постановено окончателното Определение на Апелативния съд, като този период от 4 г. и близо 5 месеца следва да се вземе предвид при определяне размера на обезщетението.

По делото липсват доказателства – писмени или съдебно-медицинска експертиза, които да установят наличието на сериозни здравословни проблеми на ищеца, намиращи се в пряка причинна връзка с повдигнатото му незаконно обвинение, поради което въззивният съд приема твърдението за влошаване здравето на ищеца, за недоказано.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи по справедливост, като се вземат предвид посочените по-горе обективни обстоятелства по делото, възрастта на ищеца – същият е бил на 35 години, когато му е било повдигнато обвинение, а според въззивния съд и обстоятелството, че трудовият му стаж е преминал в МВР – свидетелят К. заявява, че познава ищеца от 1998 г., тъй като са работели заедно в екип, като заповедта за уволнение не е била отменена и ищецът не е бил възстановен на заеманата длъжност. Според въззивния съд справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди е 15 000 лева, за която сума искът е основателен и следва да се уважи. Над тази сума до размера на исковата претенция от 35 000 лева искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

Като е стигнал до същия правен извод и е уважил иска до размера на сумата 15 000 лева, първостепенният съд е постановил правилно Решение, което в тази обжалвана част следва да се потвърди.

Относно имуществените вреди:

Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 2 400 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение на адвокат Павлов за защита в наказателното производство. На л. 233 от

първоинстанционното дело е представен препис от договор за правна защита и съдействие, в който не е посочено заплатено адвокатско възнаграждение. На л.л. 27-34 от първоинстанционното производство е представен препис от Протокол от открито съдебно заседание на 15.04.2015 г. по н.о.х.д. № 20/ 2015 г. по описа на Русенския Окръжен съд, от който е видно, че подсъдимите Н. П. К. /свидетел по настоящето гражданско дело/ и Ц. С. Ц. /ищец по гражданското дело/, са били представлявани в наказателното производство от общ адвокат – Л. П.. Същевременно, свидетелката А. Ц.а твърди, че поискали заем от близък приятел, за да платят адвокатски хонорар от 2 500 лева. Свидетелят С. К. – близък приятел на ищеца твърди, че два-три пъти е давал пари на ищеца и неговата съпруга, като единият път сумата била 2 500 лева, които дал на ищеца пред адвокатската кантора на адвокат Л. П., за да си заплати хонорар или нещо такова. Свидетелят Н. К. твърди, че двамата с ищеца ползвали един и същ защитник в наказателното производство – адвокат Л. П., комуто заплатили по 2 500 лева. При тези данни по делото въззивният съд приема, че е доказано твърдението на ищеца, че в рамките на наказателното производство е бил защитаван от адвокат Л. П., комуто е заплатено адвокатско възнаграждение, поради което исковата претенция е основателна и следва да се уважи за сумата 2 400 лева. Като е отхвърлил исковата претенция, първостепенният съд е постановил неправилно Решение, което в тази му обжалвана част следва да се отмени.

Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 422,72 лева, представляващи законна лихва върху внесената от него парична гаранция за периода от датата на внасянето ѝ – 24.02.2012 г. до датата на възстановяването ѝ – 19.03.2014 г. С исковата молба ищецът е представил преписи от: платежно нареждане, от което се установява, че на 24.02.2012 г. е внесъл парична гаранция в размер на 2 000 лева; постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 27.01.2014 г. на СГП, с което е отменена мярката за неотклонение „Парична гаранция“ спрямо ищеца; банково удостоверение от „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, в което се удостоверява, че на 10.03.2014 г. ищецът е получил превод от 2 000 лева, с основание – парична гаранция.

Според въззивният съд, в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, незаконността на обвинението води до незаконност и на наложената на обвиняемия ищец мярка за неотклонение „Парична гаранция“, в която

хипотеза се касае до неправомерно задържана парична сума. Имуществената вреда от пропуснатата полза в случая представлява размера на законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД – сумата 422,72 лева, поради което ищецът има право на обезщетение за имуществени вреди и предявеният от него иска следва да се уважи, като основателен. Като е отхвърлил иска, първостепенният съд е постановил неправилно Решение, което следва да се отмени в тази му обжалвана част.

Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди за сумата 5 178 лева, представляваща неполучено трудово възнаграждение за периода от шест месеца, през който е бил отстранен от работа. Във въззивната си жалба Прокуратурата е възразила, че тази вреда не се явява резултат и пряка последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ от воденото наказателно производство, тъй като директорът на ОД „МВР“ – Русе е наложил дисциплинарно наказание по своя преценка.

Този довод на Прокуратурата е несъстоятелен, тъй като ищецът е бил привлечен като обвиняем от Прокуратурата за извършени престъпления в качеството му на „длъжностно лице“ по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ от НК, едното от които е „тежко“, съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 7 от НК, като във връзка с това обстоятелство и на основание писмо, изпратено от органите на досъдебното производство, срещу ищеца е било образувано дисциплинарно производство по реда на чл. 205 от ЗМВР и същият е бил временно отстранен от работа. Въззивният съд приема, че в случая органът по назначаването не е действал по своя преценка, а по силата на закона, вследствие действията на органите на досъдебното производство, в каквато насока е и съдебната практика – Решение № 708/ 14.01.2011 г. на ВКС по гр.д. № 1389/ 2009 г., IV г.о., като е налице причинна връзка между отстраняването на ищеца от работа за шест месеца и претендираните вреди, представляващи пропуснати ползи от неполучено трудово възнаграждение през този период.

Във връзка с определяне размера на искова претенция съдът е допуснал извършването на СИЕ. В отговора на задача 1 от заключението си вещото лице посочва два варианта на изчисление на нетния доход, който ищецът би получил ако не е бил отстранен от работа за шест месеца, като въззивният съд приема първият от тях, защото в него не е включено възнаграждението за положен извънреден труд, което не е компонент от

формиране размера на нетния доход, включващ основното трудово възнаграждение, актуализирано с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит - общо в размер на 4 532,90 лева. За тази сума исковата претенция е основателна и следва да се уважи. Като е уважил исковата претенция за сумата 5 178 лева, първостепенният съд е постановил правилно решение за сумата 4 532,90 лева, което следва да се потвърди, в тази му обжалвана част, а в останалата обжалвана част – над 4 532,90 лева до 5 178 лева, или за разликата от 645,10 – да се отмени, като исковата претенция за тази сума да се отхвърли, като неоснователна.

Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди за сумата 951,28 лева, представляваща разлика в размера на обезщетението за безработица за период от 9 месеца, като основателен е довода на Прокуратурата във въззивната жалба, че тази вреда не е пряка последица от воденото наказателно производство. Въззивният съд намира, че разликата в размера на обезщетението за период от 9 месеца представлява косвен, опосреден, а не пряк резултат от незаконосъобразно повдигнатото обвинение от Прокуратурата, какъвто е отстраняването на ищеца от работа за шест месеца. Вследствие на образуваното дисциплинарно производство срещу ищеца е последвало уволнение, което е признато от ВАС за правомерно, като ищецът не е могъл да си намери работа и се е регистрирал като безработен, получавайки обезщетение в размер на 20,73 лева дневно, съгласно Разпореждане на РУ „СО“ – гр. Русе. По изложените съображения искът е неоснователен и следва да се отхвърли. Като е уважил иска първостепенният съд е постановил неправилно Решение, което следва да се отмени в тази му обжалвана част.

Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди за сумата 39 996,43 лева, представляваща разликата във възнаграждението му за последните пет години, както е посочено изрично в обстоятелствената част на исковата молба, което е било отразено в доклада на съда, срещу който липсва възражение от страна на ищеца. В тази връзка, след доклада на съда, с молба, приложена на л. 131 от първоинстанционното дело, пълномощникът на ищеца – адвокат М., е поискала от съда да бъде допусната съдебно – икономическа експертиза /СИЕ/ с три поставени задачи, последната от които: Да се отговори на въпроса какъв е нетния доход, получаван от ищеца, за периода от отстраняването му от работа – след Заповед № з - 3633/ 21.08.2012 г. и каква е

разликата в общ сумарен размер между получавания от него доход от системата на МВР и този, получаван от него след това, за последните пет години. В заключението си вещото лице посочва тази разлика – 8 089,29 лева, като заключението не е било оспорено от ищеца и е било прието от съда. При тези данни въззивният съд приема, че не е налице противоречие между обстоятелствена част и петитума на исковата молба, за да се приеме, че исковата молба е нередовна и съответно да бъде приложена разпоредбата на чл. 129, ал. 4 от ГПК и т. 5 на ТР № 1/ 2013 г. ОСГТК, каквото искане е направено във въззивната жалба. Като се има предвид, че наказателното производство е приключило с влязъл в сила на 05.08.2016 г. съдебен акт, както правилно е посочил, в мотивите на решението си първостепенният съд, липсва причинно – следствена връзка между незаконното обвинение и претендираните вреди, и искът следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан. Като е стигнал до същия правен извод, Русенския Окръжен съд е постановил правилно Решение, което следва да се потвърди в тази му обжалвана част.

С исковата молба ищецът претендира лихва за забава върху обезщетенията за вреди, считано от 05.08.2016 г. до окончателното изплащане на главниците. С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за изтичане на тригодишна погасителна давност на вземанията за лихва. Въззивният съд намира, че се касае за деликтна, а не договорна отговорност, като лихва за забава се дължи от датата на увреждането, която в случая е датата 05.08.2016 г., когато е влязъл в сила съдебния акт, с който окончателно е прекратено наказателното производство срещу ищеца, а не от оправяне на покана за доброволно изпълнение. Тъй като е налице възражение за изтекла кратка погасителна давност, което е основателно и следва да се уважи, на ищеца следва да се присъди лихва за забава върху присъдените обезщетения, считано от 26.07.2018 г. до окончателното изплащане на главниците. Първостепенният съд е уважил акцесорния иск, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.07.2021 г. и го е отхвърлил за периода 05.08.2016 г. до 25.07.2021 г., като в отхвърлителната част за периода 26.07.2018 г. – 25.07.2021 г. решението следва да се отмени, а в останалата обжалвана част – да се потвърди.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото, Прокуратурата на РБ следва да бъде осъдена да заплати на Ц. С. Ц. още 50,29 лева разноски пред първостепенния съд, съобразно уважения размер на исковите претенции.

Водим от гореизложеното, Апелативният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 113/ 05.04.2022 г., постановено по гр.д. № 486/ 2021 г. по описа на Русенския Окръжен съд, в следните негови части: в отхвърлителната част, с която е бил отхвърлен иска за заплащане обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 2 400 лева, представляваща заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в наказателното производство; в отхвърлителната част, с която е бил отхвърлен иска за заплащане обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 422,72 лева, представляваща пропусната полза, равняваща се на размера на законната лихва върху платената от ищеца парична гаранция от 2 000 лева за периода 24.02.2012 г. – 19.03.2014 г.; в осъдителната част над 4 532,90 лева до 5 178 лева, или за разликата от 645,10, представляваща обезщетение за имуществени вреди – размера на нетния доход, от който ищецът е бил лишен в период от шест месеца, през който е бил отстранен от работа; в осъдителната част, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 951,22 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди – разликата в размера на обезщетението за безработица за период от 9 месеца; в отхвърлителната част, с която е отхвърлен акцесорния иск за присъждане на лихва за забава върху присъдените главници за периода 26.07.2018 г. – 25.07.2021 г., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни и недоказани исковите на ищеца Ц. С. Ц., ЕГН *****, от гр. Русе, срещу ответника Прокуратура на РБ, както следва: за сумата 645,10 /шестстотин четиридесет и пет лева и десет стотинки/ лева, явяваща се разликата между 4 532,90 лева до 5 178 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди – размера на нетния доход, от който ищецът е бил лишен в период от шест месеца, през който е бил отстранен от работа; за сумата 951,22 /деветстотин петдесет и един лева, и двадесет и две стотинки/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди – разликата в размера на обезщетението за безработица за

период от 9 месеца.

ОСЪЖДА ответника Прокуратура на РБ да заплати на ищеца Ц. С. Ц., ЕГН *****, от гр. Русе: сумата 2 400 /две хиляди и четиристотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди – претърпени загуби от заплатено адвокатско възнаграждение на адвокат Л. П. за защита в наказателното производство; сумата 422,72 /четиристотин двадесет и два лева, и деветдесет стотинки/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди – пропуснатата полза, равняваща се на размера на законната лихва върху платената от ищеца парична гаранция от 2 000 лева за периода 24.02.2012 г. – 19.03.2014 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 26.07.2018 г. до окончателното им изплащане, както и да заплати лихва за забава върху присъдени обезщетения - 15 000 лева за неимуществени вреди и 4 532,90 лева - за имуществени вреди - неполучено трудово възнаграждение за шест месеца, през който е бил отстранен от работа, за периода от 26.07.2018 г. до 25.07.2021 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 113/ 05.04.2022 г., постановено по гр.д. № 486/ 2021 г. по описа на Русенския Окръжен съд, в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА ответника Прокуратура на РБ да заплати на ищеца Ц. С. Ц., ЕГН *****, от гр. Русе още 50,29 /петдесет лева и двадесет и девет стотинки/ лева разноси пред първостепенния съд, съобразно уважения размер на исковите претенции.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____